

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 450/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť S. V., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoKR 50/2013 z 31. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. V. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2014 doručená sťažnosť S. V. (ďalej len „sťažovateľ“) podaná na poštovú prepravu 12. februára 2014, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej

len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoKR 50/2013 z 31. októbra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 6. marca 2014.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 31 K 39/2009 zo 16. novembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) odvolal okrem iného sťažovateľa z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu – Š. B. – AGRONET... a ustanovil do funkcie správcu „Slovenskú správcovskú a reštrukturalizačnú spoločnosť k. s.“. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu.

3. Podľa sťažovateľa okresný súd a následne krajský súd v napadnutých uzneseniach zaujali viacero nesprávnych právnych názorov dôležitých pre posúdenie veci, a týmto sťažovateľa vylúčili z realizácie jeho práv. Súčasne ich rozhodnutia neobsahujú riadne odôvodnenie podľa § 157 ods. 2 a podľa 167 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), „*pretože sa nevysporiadali so všetkými základnými otázkami, ktoré sa v konaní riešia...*“. Týmto nesprávnym postupom odvolacieho súdu, ako aj prvostupňového súdu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, čím boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru.

4. Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že „*Vec v odvolacom konaní bola pridelená členke senátu ktorá mala byť z prejednávania vylúčená. Vylúčenie v predmetnej veci malo spočívať v tom, že sťažovateľ je vo viacerých sporoch s jej manželom, ktorý podľa sťažovateľa spreneveril finančné prostriedky sťažovateľa a vo veci prebiehajú okrem civilných aj trestnoprávne konania. Súčasne v tom, že sťažovateľ inicioval trestné stíhanie smerujúce okrem iného aj k činnosti konajúcej sudkyne.*“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy... a ľudské právo na spravodlivý proces priznané čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru... v konaní

pred Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 2 CoKR/50/2013-1597 zo dňa 31. 10. 2013, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoKR/50/2013-1597 zo dňa 31.10.2013 sa ruší. Vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo,

pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o jeho odvolaní z funkcie správcu konkurznej podstaty a menovaní nového správcu (body IV a V výroku) a tiež o zamietnutí návrhov sťažovateľa na zrušenie uznesení prijatých veriteľským výborom (body I až III).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

13. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných

rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

14. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu.

15. Krajský súd v napadnutom uznesení zhrnul dôvody rozhodnutia okresného súdu na strane 1 až strane 3 a po opísaní odvolacích dôvodov sťažovateľa uviedol, že tieto dôvody preskúmal a pripustil jeho odvolanie [aj keď podľa § 36 ods. 3 v spojení s § 198 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) proti rozhodnutiu okresného súdu o odvolaní správcu odvolanie prípustné nie je] z dôvodu, že by mohol byť poškodený na svojich právach a nepripustenie tohto výkladu by mohlo znamenať porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu.

16. Krajský súd sa plne stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa (§ 219 OSP) a k odvolacím dôvodom odvolateľa uviedol:

«Z obsahu spisu je nesporné, že Okresný súd Trnava svojím uznesením č. k. 31 K/39/2009-1015 zo dňa 16. 03. 2010 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka:... - AGRONET...

Dňa 10. 06. 2010 sa konala prvá schôdza veriteľov úpadcu, ktorú zvolal správca..., ktorý zároveň schôdzu predsedal. V čase konania prvej schôdze veriteľov pohľadávka veriteľa: Tatra banka, a. s., bola správcom zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti.

Pokiaľ ide o prvý, druhý a tretí výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa súd vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu v konaní č. 2 CoKR/42/2010-1313 zo dňa 25. 10.

2010, podľa ktorého správca nie je účastníkom konkurzného konania a nie je aktívne legitimovanou osobou na podanie návrhu na súd na zrušenie prijatých uznesením schôdzou veriteľov. S poukazom na ust. § 35 ods. 6, 8 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii... súd prvého stupňa správne návrh správcu... na zrušenie uznesením prvej schôdze veriteľov zo dňa 11. 06. 2010 ako podaný neoprávnenou osobou zamietol.

Pokiaľ ide o štvrtý a piaty výrok napadnutého uznesenia, ktorým súd odvolal z funkcie správcu... a ustanovil do funkcie správcu Slovenskú správcovskú a reštrukturalizačnú spoločnosť k. s... odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s právnymi závermi odvolacieho súdu v konaní č. k. 2 CoKR/23/2012-1505 zo dňa 17. 05. 2012, doplnil dokazovanie, vyhodnotil oprávnenie veriteľa Tatra banka, a. s., hlasovať na schôdzi veriteľov konanej dňa 10. 06. 2010, vyhodnotil plnú moc splnomocneného zástupcu... na schôdzi veriteľov, postup správcu, resp. jeho pracovníka pri overovaní plnej moci pri prezentácii. Odvolací súd sa s jeho právnymi závermi plne stotožnil.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že zápisnicu zo schôdze veriteľov zo dňa 10. 06. 2010 treba posudzovať ako úradnú listinu a jej závery sú vierohodné, pokiaľ sa nepreukáže opak. Z nej jednoznačne vyplýva, že oprávnenie zástupcu Tatra banky, a. s., ... konať v mene veriteľa bolo pri prezentácii bez akýchkoľvek pochybností preukázané, o čom svedčí podpis na prezenčnej listine (č. l. 1238) a priznanie počtu hlasov 2.998.116. Samotná zápisnica až do odvolania správcu neobsahuje žiadne výhrady správcu k plnej moci zástupcu Tatra banky, a. s. V zmysle § 13 vyhl. č. 666/2005 Z. z. mal správca možnosť vyžiadať od zástupcu Tatra banky, a. s., pri akejkoľvek pochybnosti plnú moc s úradne osvedčeným podpisom zástupcu veriteľa. Správca, resp. ním poverený pracovník až do jeho odvolania tak neurobil. V tejto súvislosti sa odvolací súd nestotožnil s názorom správcu, že pri väčšom počte veriteľov nemohol on osobne zabezpečiť úkony súvisiace s prezentáciou. Počet veriteľov nebol až tak veľký (10), aby sám správca nemohol overiť plné moci. Okrem toho na túto činnosť určil povereného pracovníka, ktorý mal byť natoľko erudovaný, aby vedel zhodnotiť platnosť plných moci veriteľov. Správca po skončení hlasovania až v rôznom namietal, že „pri kontrole hlasovacích práv a dokladov súvisiacich súčasťou na prvej schôdzi veriteľov, predseda schôdze zistil, že účasť veriteľa č. 135-136 (na prezenčnej listine vedená pod č. 25 - Tatra banka, a. s.) nespĺňa stanovené náležitosti a na jeho účasť

sa zo zákona neprihliada“. Z tohto zápisu však nie je zrejmé, prečo sa na účasť Tatra banky neprihliada, t. j. nie je zrejmé, že išlo o nedostatok plnej moci. Na nedostatok plnej moci poukázal správca až vo svojom návrhu na zrušenie uznesení prvej schôdze veriteľov zo dňa 11. 06. 2010, kedy uviedol, že „podľa overovacej doložky notára zo dňa 04. 06. 2010 je však overená iba fotokópia z obchodného registra v rozsahu 9 strán, nie však Dohoda o plnej moci zo dňa 01. 06. 2010, ako 1. strana predložených dokladov veriteľom. Fotokópia Dohody o plnej moci je teda neplatným právnym úkonom“. Postup správcu na schôdzi v tomto smere nebol správny a nezakladá domnienku, že sa na plnú moc Tatra banky neprihliada. Podľa § 13 vyhl. č. 666/2005 Z. z. od zástupcu, ktorý zastupuje zastúpeného na základe plnej moci, môže správca vyžadovať, aby sa preukázal plnou mocou s úradne osvedčeným podpisom zastúpeného, inak na ňu nemusí prihliadať. Zo zápisnice zo schôdze veriteľov zo dňa 10. 06. 2010 nevyplýva, že správca postupoval v súlade s cit. ustanovením. V zápisnici nie je zmienka o tom, že správca vyzval zástupcu Tatra banky, a. s., aby sa preukázal plnou mocou s úradne osvedčeným popisom zastúpeného. Až keby zástupca veriteľa takýto doklad nepredložil, mohol by správca skonštatovať, že na plnú moc neprihliada.

Odvolací súd zároveň poukazuje na stanovisko Tatra banky, a. s. (č. 1. 1465), podľa ktorého vzhľadom na to, že plnomocenstvo udelené... nebolo správcom ani raz spochybnené...

Keďže sa tak nestalo, správca účasť splnomocneného zástupcu na schôdzi povolil, umožnil mu predkladať návrhy a hlasovať, čím je zrejmé, že pri prezentácii predloženej Dohody o plnej moci akceptoval. Bolo povinnosťou správcu skontrolovať listiny predložené pri prezentácii veriteľmi ešte pred otvorením schôdze a pred hlasovaním. Namietanie nedostatku plnej moci až po skončení hlasovania, kedy bol správca odvolaný zo svojej funkcie, sa aj odvolaciemu súdu javí ako účelové a neprofesionálne.

... správca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal neplatnosť plnej moci zástupcu veriteľa: Tatra banka, a. s., na schôdzi veriteľov konanej dňa 10. 06. 2010. Závery prijaté na tejto schôdzi sú preto platné.

Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa, že konkurzný súd v súlade s § 41 ZKR bol povinný v rámci výkonu dohľadu súdu nad činnosťou správcu z vlastného podnetu rozhodnúť o zrušení uznesení schôdze veriteľov, odvolací súd dodáva, že z rozhodnutia súdu prvého

stupňa, ktorý odvolal... z funkcie správcu a ustanovil nového správcu jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa nezistil dôvod na zrušenie uznesení prijatých na schôdzi veriteľov dňa 10. 06. 2010 z vlastného podnetu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.»

17. Pokiaľ sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie krajského súdu, ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov pri výklade niektorých ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Posudzované uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné či nedostatočne odôvodnené, ako to tvrdí sťažovateľ.

18. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. II. ÚS 3/97, I. ÚS 181/2014) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj nezákonnosť sudkyne, ktorá v odvolacom senáte krajského súdu rozhodovala o jeho odvolaní, pretože *„sťažovateľ je vo viacerých sporoch s jej manželom, ktorý podľa sťažovateľa spreneveril finančné prostriedky sťažovateľa a vo veci prebiehajú okrem civilných aj trestnoprávne konania“*. Ústavný súd k tejto časti argumentácie sťažovateľa uvádza, že posúdenie otázky vylúčenia sudcov je plne v právomoci všeobecného súdu, a pokiaľ sťažovateľ v konaní pred všeobecným súdom zaujatosť sudcov nenamietal, ústavnému súdu v súlade so zásadou subsidiarity pre nedostatok jeho právomoci neprináleží sa meritórne zaoberať touto časťou argumentácie

sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd už iba dodáva, že (i) odvolací senát vo veci konal práve v záujme ochrany procesných práv účastníkov (pozri bod 15) a (ii) napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo v senáte odsúhlasené v pomere 3 : 0.

20. Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu a je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť (obdobne I. ÚS 181/2014).

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014